

SPECIALIZED

WEST BIKE
WEST COAST
EXPEDITION 2015

SPECIALIZED

SPECIALIZED

Jindřich Hegmon Kolo 24. 6. – 8. 7. 2017

Rok se sešel s rokem a je na čase vyrazit na další cyklocestování. Posledních dvanáct měsíců nebylo jednoduchých. Sice žádný úraz na těle, ale těch na duši bylo víc. Lucie se v lednu přestala s námi bavit a stýkat, nemůžeme vidět vnučku a její manžel mne udává na policii za narušování domácí svobody a stalking za hlouposti typu, donesli jsme Saře dort k narozeninám na terasu. V tom mu sekunduje vesele naše dcera a jeho matka. Dcera je buď obětí brutálního psychického teroru nebo se zbláznila a třicet čtyři let pěkného vztahu s rodiči je schopná zahodit ze dne na den. To co se stalo nám s Evou, se občas rodičům zahleděným do svých dětí stává a já uvažuji, že o tom jednou napíši knihu. Jenom doufám, že ještě nejsme na konci tohoto příběhu a bude mít aspoň v rámci omezených možností dobrý konec. V každém případě Lucie při výběru manžela si vybrala asi jednu z nejhorších voleb na okrese Zlín.

Honza studuje s odřenýma ušima, ale studuje a Jirka s Evčou mají kouzelnou již tříletou Elenku a s tou se stýkat můžeme. Podzim a zima byly drsné pro Evin job, spousta podpásovek ze strany pojišťovny VZP a i jejích kolegů. Ale i přesto Evča svoji práci miluje. No a já. Rozjeli jsme s Jirkou a Honzou slibně firmu Sunseed Development, ale pořád je to startup, který je nutné financovat z třetích stran. Práce mi ubývá, starostí ne, ale hlavně mi ubývají kila. Na expedici jsem vyjel s krásnými devadesáti čtyřmi kilogramy. Je to výsledek poctivého tréninku a životosprávy. Všechny, co mají rádi a pijí víno ve větším množství mohu ujistit, že i to patří do mé životosprávy. Nepiju pivo, nejím přílohy, kromě občas kopečku rýže a hlavně sportuji. Od Nového roku až do odjezdu jsem pouze dvanáct dní v tomto roce nesportoval. Běhám trasy od šesti do desíti kilometrů tak třikrát týdně, dokážu uběhnout i stovku měsíčně, jednou týdně plavu kilometr, o víkendu jezdím standardně na kole a k tomu občas hraji golf a jednou týdně tenis se stále se lepším Alešem Jirátkem.

Kopce se mi na kole nezdají už tak prudké a dlouhé a jezdím lepší průměry než dřív. Hlavně mě to všechno děsně baví. Těch pár vyjížděk, co jsme dali s Jirkou na jaře, mi neujel. Je to dobrý předpoklad na to, že bych ho letos nemusel zdržovat. V úvodu jsem shrnul vše, o čem jsem na nadcházející hodiny proseděné v sedle kola hlavně přemýšlel, tak už dál nebudu, pokud to půjde, čistě sportovní pocity a zážitky dále popsané kazit.

Ještě krátce kam a proč jedeme? Jedeme kolem Čech. Už jsme byli leckde, viděli jsme leccos a naši zemi pořádně ze sedla kola neznáme, tak jako mnohé odlehlé krajiny.

Chceme ji taky poznat a mít srovnání, kde žijeme, jaké jsou tady podmínky pro cyklistiku, jestli ti řidiči jsou opravdu tak hrozní, jestli tu vládne všude prezentovaná chudoba a po silnicích třetí třídy se nedá jezdit ani na kole a hlavně jaký je servis? Úvod jsem psal již s odstupem v karavanu v deštivém Rakousku, další texty jsou autentické tak, jak jsem který den opravdu vnímal a co jsem si myslel. A hlavně, byly to dva týdny, co piju a jím, na co mám chuť, žádná dieta. Moc jsem se těšil.

Krásná cyklostezka do Velkých Karlovic

Sobota – první etapa do Ostravice měřila 93 kilometrů a nastoupali jsme přes kilometr. Ráno po vínovém večírku s Evčou jsem nemohl dospat a vzbudil jsem se už ve čtvrt na sedm. Následovaly standardní procedury – vana, cvičení, tvaroh, nic nenasvědčovalo tomu, že se zase po roce a už desátým rokem chystám na další cyklo expedici. Žádné balení beden s kolem, jenom jsem si prostě včera naskládal pár věcí do igelitek a ty do kolo tašek. Jsou poloprázdné, i když vezu třeba dvě knížky. Tentokrát jsem si dokonce i ešus vzal. Letos vyrazím v dobré kondici. Běhám, plavu, golfuju, jezdím na kole a hlavně vážím o šest kilo méně než v loni. Problémy s poblázněnou dcerou Lucii a tím zmetkem, co si vzala, řeším každodenním sportem, tak mi to snad bude následující dva týdny co platné. Před devátou mne Evča autem hodila k Jirkovi, kde jsem už měl přichystané kolo. Začali jsme kafem a rozcvičkou, poskládali jsme dříví, co má Jirka naskládané u garáže a zrovna spadlo. Vyrazili jsme po deváté po známé a již několikrát jeté trase Vsetín, Karlovice. První test byl kopec za Všeminou. Není dlouhý, ale extrémně prudký. Jirka dýchal po včerejších pár pivech z produkce Honzy Sobotíka jako lokomotiva a já jsem se ho zuby nehty udržel. Až do Velkých Karlovic to byla extrémní pohoda po krásné cyklostezce mezi krásnými dřevěnými domečky kolem Bečvy. Už jsme projeli na kole ledacos, ale moc takových kouzelných míst jsme nepotkali. V Karlovicích v restauraci U Muzea jsme si dali kyselici a nějaké nealko pití. Potkali jsme rodiče manželky bratra Radka, kterou letos drsně i s dítětem opustil. Měli krásná elektrokola, doufám, že aspoň dalších dvacet let ho nebudu potřebovat. Následoval výjezd na Tabule, vyšupajdili jsme jako nic stejným tempem až na Bumbálku ve výšce 850 metrů nad mořem. O šest set víš, než jsme dnes začali. Následovala nádhra. Sjezd lesem na Bílou, ze začátku trochu krkolomnou lesní cestou a v závěru po krásné lesní asfaltce. Nádherný les, nádherná cesta a z kopce. Posledních patnáct kilometrů byly vlnky a závěrečný sjezd do Ostravice po hlavní kolem nádrže Šance. Následovaly po dlouhé době dvě piva v Beskydském pivovárku, kde jsme se před třemi lety sešli celá rodina. To už nám dnes nehrozí. Ted' sedíme na večeři v golf resortu Ostravice, kde už jsem mockrát byl a poslední rok jsem si pivo a halušky nedal. Dnes jsem si dal v klidu obojí. Forma je v pohodě, uvidíme zítra, jedeme přes sto.

Neděle – druhá etapa 115 kilometrů a nějaký jeden a půl kilometru převýšení. Ocitli jsme se v jednom z údajně nejchudších regionů naší republiky. Rýmařov a neustále citovaný Bruntál je nedaleko a Praděd na dohled. Krásná příroda, minimální nebo žádný provoz a spousta opravených domků. Všude je extrémně čisto, posekaná tráva, kam se Nový Zéland hrabe. Etapa byla moc těžká, nahoru dlouho, dolů většinou rychlý sešup, žádný velký čas na odpočinek. Spousta úseků po sice zpevněných, ale polních a lesních cestách. Ráno jsme po vydatné snídani vyrazili ve stejný čas, kdy se první golfisté v Ostravici chystali ke hře. Začátek byl pohoda, jeli jsme malebnou krajinou v okolí Kopřivnice, pokračovali jsme přes Hukvaldy, kde je památník Leoše Janáčka. Kafe jsme dali v Příboru, rodišti Zikmunda Freunda.

Beskydy jak je známe i neznáme

Následoval nejnižší bod trasy Studénka. Jeli jsme přes most, co spadl před pár lety na vlak. No a pak už to začalo nahoru a dolů. Jirkovi jsem stačil, akorát problém byl v tom, že jsem jel jeho tempem ne svým, tudíž jsem si docela mákl. Většinou jsme jeli po polních a letních cestách a silnicích třetí třídy. Provoz nulový. Pro cyklisty ráj. Jenom na rozdíl od Beskyd, kde cyklistů byly stovky, tady jednotky. V závěru jsme si trochu zajeli, přes obec Břidličná a Velká Štáhle, kde se narodil a strávil mládí Jirkův soused Jirka Appl. Pivo Holba na tenisových dvorcích v Břidličné bylo super. Spíme v hotelu Excelent v Rýmařově. Čepovali super místní, v hotelu vařené medové pivo. Zcela bez výčitek jsem si dal bramborák. V nabídce byl i guláš. Měl jsem na něj chuť, ale říkal jsem si, dám si ho až jindy. Dnes jsem toho měl tak na devadesátém kilometru plně zuby. Dnes kromě kopečků foukal i pěkný protivítr. Doufám, že mé unavené tělo se dá do zítřka do pořádku.

Pondělí – třetí etapa skoro do Rychnova nad Kněžnou do pěti hvězdičkového hotýlku Studánka v délce 103 kilometrů a se stoupáním zase tisíc pět set metrů. Začali jsme stoupáním na kopec Skřítek s převýšením 300 metrů do 870 nad mořem. Pohodová lesní cesta až na závěr, což byl krpál po kamenité stezce. S taškami to byl docela výkon. Následoval sjezd lesní cestou, takže zase pomalu. Malý kopeček a sjezd do Velkých Losin a 25 kilometrů bylo za námi. Čas na kafe. Následoval další kopec s třístametrovým převýšením po lesní cestě a byl docela prudký. Držel jsem se Jirky zuby nehty. Odměnou na hoře byly pohledy na hřebeny, napravo ještě Jeseníky, údolí a nalevo pak Orlické hory. Nádhera, spousta zeleně. Následoval trošku kordcavý sjezd do „Díry u Hanušovic“ (název filmu Ondřeje Sokola). Hanušovice jsou skutečně díra. Následovalo 17 kilometrů proti proudu říčky Moravy do Králíků po místní okresce. Zase jsme nastoupali přes dvě stě metrů. V každém případě se jednalo o plynulejší jízdu než prvních čtyřicet kilometrů. Před městečkem Králíky, byla odbočka na zimní středisko Dolní Morava se šílenou vyhlídkou. V Králíkách nebylo úplně jednoduché najít otevřenou hospodu. Našli jsme ji a v ní Jirkova bratrance Matouše Žáčka. Taky zde jezdí s kamarády po okolí na kole. Po kofole a hovězí polévce jsme pokračovali směr polská hranice a přešli asi metr do Polska, aby jsme cestou navštívili všechny naše sousedy. Byla to dva kilometry zajížďka, ale za ten zážitek to stálo. Zbýlých čtyřicet kilometrů bylo zase nahoru a dolů, pocitově více dolů po místních komunikacích a polních cestách. Nádhera. Všude zeleno. Orlické hory nejsou tak rozsáhlé jako Jeseníky, lesy jsou malebné, zelené, čisté. Vesničky upravené, spousta pěkných chalup.

Vůbec se za naší country nemusíme stydět. Pěkné cesty, servis, čisto. Nevím, jak to ten Zaorálek s těmi nůžkami, co se rozevírají mezi chudými a bohatými, myslel. Zatím jsme žádné chudé neviděli. Spousta turistů, důchodců v lázních, žádná bída. Dnes jsem až na jeden krátký a prudký kopeček Jirku stíhal. Trošku musím máknout, ale baví mne to. Zítřejší etapa do Vrchlabí snad bude z hlediska převýšení mírnější, doposud je to masakr. Množství a jména vesniček, kterými projíždíme, si nelze zapamatovat. Seznam udělám až po návratu. K večeři kulajda, svičková, krém Brule, čtyři piva a kafe laté.

Kostelík v Bílé a přehrada Šance u Ostravice

Úterý – čtvrtá etapa do Vrchlabí 102 kilometrů. Rovinatá etapa s převýšením jenom tisíc metrů. To jsou česká měřítka, která posouvají hranice, co je to hilly country opět trochu jinak. Včera jsme po večeři ještě šoupli v luxusním hotýlku bazén a vířivku. Po čtyřech pivech a výborné svíčkové a kremu Brulé, super. No a pak už jsem usnul jako špalek, bojíte se, že ráno se nepohnu. Ráno v pohodě, dal jsem i Tibetany, pokoj pro cvičení byl dostatečně prostorný. Totéž můžu říci i o tom dnešním, Vrchlabí nic moc, ale hotel pěkný. Na večeři jahodový tvarohový moučník a kukuřičné kuřátko a opět pivo místní produkce. Pijeme pouze pivo z lokálních pivovarů. Ráno jsem měl intenzivní pocit, že mi chybí vitamíny. Stravu mám úplně jinou, než jsem zvyklý. Na snídani hemenex, rohlíky s máslem, trochu tvarohu. V poledne si dáme polévku a někdy i salát a večer se pořádně najíme. Minimum ovoce jak jsem teď zvyklý. Jirka však měl pilulku Isostaru do pití a ta vše vyřešila. Ráno jsme začali krátkou terénní vložkou a průjezdem Rychnovem nad Kněžnou. Pak jsme směřovali pomalu k Labi. Chvíli jsme se ztratili v lese a objevili se v Třebechovicích nad Orebem, kde jsme šoupli kolu, kafe a limonádu. Dál jsme se motali tu polemi, tu vesničkami, tu lesem, až jsme po přejezdu nějakého hřebínku sjeli do Dvora Králové. Tam jsme si dali na náměstí již zmiňovanou polévku a salát. Vrchlabí má být proti „říčce“ Labe o asi dvě stě padesát metrů výš. Měli jsme na to třicet kilometrů. Za Dvorem Králové byl chvíli provoz a pak už zase klidná okreska. Začalo však pršet, ba co víc lít. Po loňské islandské zkušenosti nás to nijak nezaskočilo. Jeli jsme, jako by sluníčko svítilo o sto šest. Vrchlabí nic moc. Velká továrna Škodovky, spousta paneláku, ale docela pěkné centrum. Jirka zaskočil personál hotelu tím, že chtěl dát kolo na pokoj. Nevyšlo to.

Středa – pátá etapa do České Lípy měřila 106 kilometrů a měla zase tisíc dvěstě metrů převýšení. Čechy nejsou žádná rovina. Z Vrchlabí jsme vyrazili po „cyklostezce“, na které jsme byli pravděpodobně historicky první cyklisté. Nahoru a dolů po turistické cestě lesem, loukou, polem. Prvních deset kilometrů nám trvalo skoro hodinu. Na chvíli jsme se objevili v Jilemnicích u Jizery a zase šup do kopců. Neremcám, makám za navigátorem. Po dalším sjezdu k řece Jizeře jsme se rozhodli, že tedy pojedeme raději po silnici po které jsme mohli jet od začátku už z Vrchlabí. Super, rovinka, žádný provoz, lehce z kopečka po proudu řeky. Cestou bylo golfové hřiště s odpalem přes řeku Jizeru. Takto jsme v pohodě dorazili do Semil. Kafe jsme si dali v restauraci U Námořníka, podle výzdoby jím asi skutečně majitel byl. Jirka si koupil nové krátké kalhoty (na ty jeho prošoupané a průhledné už jsem se jako jezdec jedoucí druhý nemohl dívat) a jeli jsme dál. První delší táhlý kopeček. Jedu pořád za Jirkou, druhý totéž, následuje delší sjezd a ocitáme se zase u Jizery v Malé Skále s kouzelným kostelíčkem na hoře mezi skalami. Nad námi je vysoko hrad Frapštejn. Dojeli jsme k němu v 37 stupňovém vedru. Opět kolo na kolo. Mám radost, že Jirkovi stačím i do dlouhých kopců. Ocitli jsme se z předhůří Krkonoš v Českém ráji. Pak to bylo z kopce a stále byl k vidění Ještěd se svojí monumentální věží. Krajina pěkná, staré dřevěné domky. Městečka se nám moc nelíbí. Trochu šed', vždy vyjma náměstí, ty jsou všude pěkná včetně toho v hrozném Českém Lípě.

První pivo po dlouhé době a devadesáti kilometrech